

Dissabte XXXIII durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 20,27-40): En aquell temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que hi hagi resurrecció; per això li van plantejar aquesta dificultat: «Mestre, Moisès ens va prescriure que, si un home casat mor sense fills, el seu germà es casi amb la viuda per donar descendència al germà difunt. Doncs bé, hi havia set germans. El primer es va casar, i va morir sense fills. També el segon i el tercer es van casar amb aquella dona, i així fins al setè: tots van morir sense deixar fills. Finalment va morir també la dona. Per tant, quan arribi la resurrecció, de quin dels set serà muller, si tots set s'hi havien casat?».

Jesús els respongué: «Els qui viuen en aquest món es casen, però els qui seran trobats dignes de tenir part en el món futur i en la resurrecció dels morts no prendran muller ni marit; ja no poden morir, perquè tenen part en la resurrecció: són com els àngels i són fills de Déu. I que els morts ressusciten, Moisès mateix ho indica clarament en el passatge de la Bardissa, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Ell no és Déu de morts, sinó de vius, perquè gràcies a ell tots viuen.

Llavors alguns mestres de la Llei li digueren: «Mestre, has respost bé». I ja no s'atrevien a preguntar-li res més.

«Ell no és Déu de morts, sinó de vius, perquè gràcies a Ell tots viuen»

Mn. Ramon CORTS i Blay
(Barcelona, Espanya)

Avui, la Paraula de Déu tracta el tema cabdal de la resurrecció dels morts. Es

curios que, com els saduceus, no ens cansem de fer preguntes inútils i sobreres. Intentem solucionar les coses del més enllà amb criteris d'ací baix, quan en el món que vindrà tot és diferent: «Els qui seran trobats dignes de tenir part en el món futur i en la resurrecció dels morts no prendran muller ni marit» (Lc 20,35). Partint de criteris equivocats, arribem a conclusions errònies.

Si ens estiméssim més i millor, no ens estranyaria que al cel no hi hagués l'exclusivisme de l'amor que hi ha ací baix, del tot comprensible a causa de la nostra limitació, la qual ens fa difícil poder sortir dels nostres cercles més propers. Però al cel ens estimarem tots i amb un cor pur, sense enveges ni recels, i no solament l'espòs o l'esposa, els fills o els de la nostra sang, sinó tothom, sense excepcions ni discriminacions de llengua, nació, raça o cultura, puix «el veritable amor assoleix una gran força» (Sant Paulí de Nola).

Ens va molt bé sentir aquestes paraules de l'Escriptura que surten dels llavis de Jesús. Ens va bé, perquè a nosaltres ens podria passar que, agitats per tantes coses que no ens deixen ni temps per pensar i influïts per una cultura ambiental que sembla negar la vida eterna, estiguéssim com tocats pel dubte respecte a la resurrecció dels morts. Sí, ens va molt bé que sigui el Senyor mateix qui ens digui que hi haurà un futur més enllà de la destrucció del nostre cos i d'aquest món que passa: «I que els morts ressusciten, Moisès mateix ho indica clarament en el passatge de la Bardissa, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Ell no és Déu de morts, sinó de vius, perquè gràcies a Ell tots viuen» (Lc 20,37-38).